

DAN SMITH

NYT SUUR-
ELOKUVANA

BIG GAME

WSOY

Dan Smith

BIG GAME

SUOMENTANUT JORMA-VEIKKO SAPPINEN

*Perustuu Jalmari Helanderin ja
Petri Jokirannan alkuperäistarinaan*

*Suurelokuva BIG GAME saa ensi-iltansa keväällä 2015.
Elokuvan on tuottanut Subzero Film Entertainment yhteistyössä
Altitude Film Entertainmentin ja Egoli Tossell Filmin kanssa.
Jalmari Helanderin käsikirjoittaman ja ohjaaman elokuvan
pääosia esittävät Samuel L. Jackson ja Onni Tommila.*

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ | HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

BIG GAME

Original English language edition first published in 2015 under
the title *BIG GAME* by The Chicken House,
2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS

TEXT COPYRIGHT © DAN SMITH 2015

BASED ON THE ORIGINAL STORY BY
JALMARI HELANDER AND PETRI JOKIRANTA

BASED ON THE ORIGINAL SCREENPLAY BY JALMARI HELANDER © 2015

BASED ON THE ORIGINAL MOTION PICTURE PRODUCED
BY SUBZERO FILM ENTERTAINMENT IN CO-PRODUCTION WITH
ALTITUDE FILM ENTERTAINMENT AND EGOLI TOSSELL FILM

THE AUTHOR HAS ASSERTED HIS MORAL RIGHTS.

ALL RIGHTS RESERVED.

SUOMENKIELINEN LAITOS © JORMA-VEIKKO SAPPINEN JA WSOY 2015

ISBN 978-951-0-40873-5

PAINETTU EU:SSA

*Kaikille, jotka ovat joskus luulleet,
että eivät ole tarpeeksi hyviä*

*Metsä on ankara tuomari. Se antaa meistä jokaiselle
mitä ansaitsemme. Meidän on osattava kuunnella ja
taisteltava saaliista kynsin hampain. Niin olemme
tehneet menneinä vuosisatoina ja niin teemme
myös tulevina. Mitään ei anneta meille ilmaiseksi.*

Ensimmäinen metsästys

Kyyristelin rauduskoivumetsikön varjossa, kohotin päätäni ja nuuhkin tuulta. Sieraimeni täytti kostean sammalen ja maan multainen tuoksu, mutta mukana oli muutaakin: jotain lämmintä ja kesytöntä.

Pysyin liikkumatta ja kuulostelin liikkeiden kahinaa. Tuolla.

Edessäpäin, metsän kirjavan vihreyden keskellä, oli jotain piilossa.

Irrottamatta katsettani metsästä hapuilin kädelläni alhaalta ja kahmaisin kouraan syksyn viimeisiä lehtiä. Kun heitin ne ilmaan, ne lepattivat minua kohti ruskeina ja pölyisinä, ja tiesin, että metsässä piileskelevä otus ei haistaisi minua. Olin tuulen alapuolella.

Puristin jouta entistä lujemmin vasemmassa kädessäni ja otin oikeallani takaa nuolen viinestä. Nuolen kärki oli puhdas ja terävä.

Sovitin nuolen jousenjanteelle ja astuin äänettömästi eteenpäin. Pysähdyin, otin toisen hitaan askelen. Edessäpäin metsämaata peittivät kuivat lehdet ja oksat. Mutta olin metsästäjä. Kylämme paras. Kulkisin lehtien ja oksien yli kuin aave.

Astuessani laikukkaalle, kuparinväriselle lehtimatolle pidin jalkapohjani litteinä. Aika pysähtyi. Sydämensykkeeni hidastui. Lihakseni olivat rentoina, ja mieleni oli tyyni.

Sitten näin sen. Melko lähellä. Hahmon oksien lomassa.

Eläin oli suurin, jonka olin koskaan nähnyt, seisoi suorana ja ylpeänä pää minun suuntaani kääntyneenä. Sen sarvet olivat valtavat, ulottuivat ainakin yhtä leveälle kuin pystyin ojentamaan käsivarteni.

Oikaisin selkäni, vedin syvään henkeä, kohotin jousen ja vedin janteen poskeni kohdalle. Suljin toisen silmäni, tähtäsin ja päästin ilman keuhkoistani tasaisena virtana.

Nyt.

Kun vapautin janteen, nuoli surahti metsän poikki. Se puhkoi ilmaa ja lensi hetkessä lyhyen matkan: suoraan kohti laukaistu tappava puu- ja sulkaohjus.

Mutta nuoli osui huojuvaan oksaan ja kääntyi oikealle. Se pyöri ja kieppui, kopsahti koivun kylkeen ja putosi lehdille kuin vaaraton oksa.

»Helkkari.»

Sieppasin saman tien toisen nuolen, asetin sen janteelle, jännitin jousen ja laukaisin.

Tällä kertaa nuoli lensi oksien lomitse, mutta kun se saavutti hirven, sen voima oli huvennut. Osuessaan eläimen takaruumiiseen se kimmahti takaisin ja katosi kasvillisuuden sekaan.

»Ei!»

Siirryin lähemmäksi, ammuin taas ja osuin melkein kohtaan, jossa uroshirven sydän oli, mutta taaskaan nuoli ei puhkaissut eläimen nahkaa.

»Olen hukassa», sanoin ja laskin jousen. »En ikinä läpäise koetta.»

Todellisuus rysähti takaisin ympärilleni. En ollut kyläni paras metsästäjä. En ollut paras metsästäjä edes ikäisistäni. Olin toivoton tapaus. Jouseni oli muiden poikien jousia heikompi, sillä en ollut tarpeeksi voimakas venyttääkseni yhtään sen järeämpää, ja tähtäykseni oli huonompi.

Huokaisin ja lähdin tarpomaan kohti puiden takana häämöttävää hahmoa, työnnyin oksien lomitse ja seisahduin sen viereen. Kaukaa katsoen kuvatus näytti oikealta, mutta läheltä nähtynä se oli vain kasa oksia ja sammalta, joiden päälle oli heitetty huopa. Isä ja minä olimme rakentaneet sen kuukausi sitten, jotta voisin harjoitella metsikössä kotitalomme takana.

Kirosin, otin jännteelle uuden nuolen ja ammuin jäljitelmaa lähilaukausetäisyydeltä. Nuolen kärki napsahti huovan läpi suoraan tekoeläimen sydämeen.

Pudistin päätäni. Saattaisin onnistua, jos pääsisin tarpeeksi lähelle jotain otusta. Tai ehkä minua onnistaisi tai –

Takaani kuului askelia.

Käännyin odottamaan ja tiesin askelten rytmistä ja painosta, että tulija oli isä. Hän oli iso mies, jonka askelot olivat pitkiä mutta kevyitä.

»Oskari», isä sanoi, siirsi oksia sivuun ja katsoi minuun. »Viime hetken harjoituksia?»

Pyyhkäisin hiuksia otsaltani, kohautin olkapäitäni ja yritin olla piittaamatta pelosta, jota tulevat tapahtumat herättivät. Täyttäisin seuraavana päivänä kolmetoista,

mutta ennen kuin voisin tulla mieheksi, minun täytyisi läpäistä koe.

»No jaa...» Isä epäröi kuin ei oikein tietäisi, mitä sanoa. »Kaikki odottavat. Oletko valmis lähtemään?»

»Olen kai.» Pysin kuitenkin paikoillani.

Isä katseli minua hetken. Sitten hän asteli luokseni, tarttui leukaani ja kohotti kasvojani niin, että jouduin katsomaan häntä. »Ei mitään hätää», hän sanoi. »Kyllä sinä pärjät.»

Nyökkäsin ja yritin hymyillä. Minusta ei kuitenkaan tuntunut, että pärjäisin.

Pääkallopaikka

Vatsaani väänsi, kun laskin jousen pystyyn huoneeni nurkkaan ja menin.

Isä odotti maasturissa, jonka moottori kävi jo. Hän rummutti sormillaan ohjauspyörää. »Tulehan nyt!» hän huikkasi. »Pitää mennä.»

Vedin etuoven kiinni ja hölkytin autolle, mutta kun kiersin matkustajanpuolen ovelle, isä pudisti päätään.

»Matkalla kokeeseen istut takapenkillä», hän sanoi. »Kun se on ohi, voit istua edessä kuin mies. Niin on tapana.»

Kipusin vastaamatta takapenkille. En ollut istunut siellä pitkään aikaan, joten se sai minut tuntemaan itseni pieneksi.

Isä rusautti vaihteen päälle ja lähti ajamaan. Hän vilkaisi minua taustapeilistä ja sukaisi sormillaan partaansa kuin mieltäsi ankarasti. »Tiedän ettet oikeastaan halua suorittaa koetta, mutta perinne on perinne.»

»Haluanpas», sanoin.

Isä avasi suunsa puhuakseen, mutta tuli toisiin ajatuksiin ja vain sulki ikkunan. Kylmä ilmavirta lakkasi, ja takana tuntui hyvin kuumalta. Ilma oli tunkkaista ja haisi vanhoilta saappailta.

Kuoppaista tietä reunustivat kautta kylän autot, ja kun ohitimme niitä, kuljettajat painoivat torvea ja asetuivat saattueeksi taaksemme. Yritin unohtaa, että he seurasivat *minua*. He olivat tulossa *minun* kokeeseeni.

»Matki hirveä», isä sanoi.

Vedin syvään henkeä, kohotin kämmeneni kupeiksi suulleni ja yritin päästää äänen, jonka isä oli opettanut.

»Äyyh! Äyyh!»

Isä rypisti otsaansa. »Sinnepäin, mutta kuulostaa pikemminkin vanhan ukon kuorsaukselta. Ehkä metsäpeura onnistuisi paremmin.»

Kun yritin saada aikaan metsäpeuran äänen, se kuulosti hukkuvalta kissalta. Isä pudisti päätään ja suuntasi huomionsa takaisin tiehen.

Suljin silmäni ja toivoin olevani muualla. »Olen pahoillani.»

»Kyllä sinä pärjää, Oskari», isä sanoi suunnilleen viidennen kerran. Silti kuulosti pikemminkin siltä kuin hän koettaisi vakuuttaa itselleen, että en pettäisi hänen odotuksiaan. »Mönkijässä on kaikki mitä tarvitset. Mutta et tarvitse tavaroista mitään, jos muistat, mitä näytin sinulle. Minun aikoinani ei ollut mönkijöitä, joilla voi ajella pitkin ja poikin, vaan vain omat jalkamme, ja tulimme toimeen oikein hyvin. Sanohan nyt, mitkä ovat kaksi tärkeintä tavaraa.»

»Mmm...»

»Älähän nyt. Kaksi tärkeintä tavaraa.»

»Puukko.»

»Niin.»

»Tulentekovälineet.»

»Ovatko ne mukana?»

»Täällä.» Taputin vyöltäni riippuvaa puukkoa ja kosketin sitten takintaskua, jossa tulentekovälineet olivat vedenpitävässä purkissa.

»Hyvä. Kunhan sinulla vain on nuo kaksi tavaraa, selviydyt mistä tahansa. Pidä ne mukana aina. Älä koskaan pane niitä reppuun, äläkä hukkaa niitä. Erämaassa niistä saattaa riippua elämä ja kuolema.»

»Olen siellä vain yhden yön», sanoin yrittäen kuulostaa urhealta.

»Siitä huolimatta. Yksi yö erämaassa riittää. Mikä tahansa voi mennä pieleen, tiedät sen. Puukon ja tulentekovälineiden avulla pysyt turvassa, lämpimänä ja ravittuna niin kauan kuin tarvitsee. Lisäksi sinulla on tietysti jousi.»

Jousi. Pelkkä ajatus kylmäsi vatsaa.

Huokaisin, käännyin katsomaan likaisesta takaikkunasta ja huojuin ja heilahtelin auton liikkeistä. Kylä oli jäänyt kauas, kadonnut metsän taakse, kun nousimme erämaan tämän osan korkeimman paikan, Akkavuoren, alarinteelle.

Takanamme perävaunu rämisi kuoppaisella tiellä. Siihen oli kiinnitetty isän mönkijä, joka kiskoi ketjujaan kuin olisi elävä ja haluaisi epätoivoisesti vapautua kahleistaan. Tuo iso, vanha ajoneuvo, jonka vihreä maali oli lohkeillut, oli ollut meillä niin kauan kuin muistin. Isä näpräsi sitä kaiken aikaa ja yritti hankkia vaihtokaupoilla varaosia, sillä hänellä ei ollut varaa uuteen mönkijään.

Meitä seurasi autojono: vanhoja, ruosteisia avolavapakettiautoja ja nelivetoisia maastureita sekalaisena saattueena. Osaan niistä oli lastattu välineitä, joita peit-

tävät pressut läpsyivät ilmapirrassa, joidenkin perässä oli ränsistynyt asuntovaunu. Katselin niitä hetken, ja minulle tuli huono olo kun vain ajattelin miehiä, joita niissä oli: miehiä, jotka nousivat vuorelle seuratakseen koettani, miehiä, jotka odottivat minun epäonnistuvan, sillä en ollut paras enkä voimakkain missään.

Äiti oli aina sanonut, että kasvoin hitaasti. Kun tulin koulusta mustelmilla, hän teki minulle kaakaota ja sanoi, että on vain ajan kysymys, milloin minusta tulee isompi ja voimakkaampi kuin vaikkapa Risto ja Broki, mutta että heistä ei koskaan tulisi yhtä älykkäitä kuin minä. Isä hymyili ja oli samaa mieltä.

»Isompi, voimakkaampi ja älykkäämpi», hän sanoi. »Jonain päivänä olet enemmän kuin vain metsästäjä.»

Mutta nyt kun äiti oli poissa, isä ei enää juuri hymyillyt.

Tien vasemmalla puolella nousivat louhikot ja loputon mäntymetsä korpimaihini, jotka ympäröivät Akkavuorta. Rehevä keväinen metsä oli siellä tiheää ja täynnä elämää. Juuri nyt minua ei kuitenkaan huvittanut ajatella, mitä siellä asusti: karhuja, jotka saattoivat huijata ihmiseltä pään irti kypälänsä yhdellä iskulla, koiran kokoisia raivokkaita naarassusia, joiden hampaat pystyivät murskaamaan luita. Äiti oli kertonut tarinoita myös muista olioista, kuten metsän paholaisesta Ajattaresta, joka näyttäytyi lohikäärmeenä ja joka sai voimaan pahoin, jos vain vilkaisikin sitä. Sitten oli näkki, joka asui soissa ja järvissä, muotoaan muuttava hirviö, joka odotti valmiina vetämään uhrin vetiseen kuolemaan. Lasten tarinoita kaikki tyynni, tietenkin, mutta minusta oli upeaa, kun äiti istui sänkyyni laidalla ja ker-

toi niitä ennen kuin antoi minulle suukon otsalle ja sammutti valon. Hän tunsu kaikki tarinat.

»Ajattelet äitiä.» Isän ääni oli hiljainen. »Huomaan sen aina.»

En sanonut mitään.

»Minunkin on häntä ikävä.» Isä melkein kuiskasi kuin ei haluaisi myöntää asiaa.

Tien toisella puolella oli jyrkänne, joka ulottui näkymättömiin. Jos isä ajaisi liian lähelle reunaa, kierehtäisimme alas, ja kestäisi kauan ennen kuin rysähtäisimme maahan.

»Minulla on sinulle jotain», isä sanoi. Hän kallistui oikealle, avasi hanskalokeron ja penkoi sitä katsellen samalla tietä. Lokerossa oli kaikenlaista: ryppyisiä pappeita, kiväärinpatruunoita, vanha luukahvainen puukko, irrallisia narunpätkiä ja avattu savukeaski. Hän otti sieltä kuitenkin ryppyisen paperikäärön ja ojensi sitä minun suuntaani. »Tässä», hän sanoi. »Sinulle.»

»Mikä tämä on?» kysyin, kurkotin ja otin käärön sormet vapisten.

Paperi oli keltaista, kuin ikivanhaa. Se oli jäykkää, siinä oli taitteita hanskalokeroon survomisen jäljiltä ja se lemahti öljyltä.

Isä otti askin ja veti siitä savukkeen. Sitten hän heitti askin takaisin ja napsautti hanskalokeron kannen kiinni. Sytytettyään savukkeen hän raotti ikkunaa, jolloin ilmavirta painoi savua kasvoilleni. Koetin väistää sitä.

»Siitä vain», isä sanoi. »Avaa se.»

Epäröin hetken, vedin sitten syvään henkeä, avasin käärön ja katsoin vanhaa piirrosta.

»Kartta?» Tunnistin pari karttaan merkittyä paikkaa. Näin tien, jota parhaillaan ajoimme, ja metsän, joka avautui vasemmalla. Ja korkealla reunuskukkuloilla, Akkavuoren juurella, oli Pääkallopaikka, johon olimme menossa. Kartan alareunassa näkyi kylämme.

»Siinä on punainen rasti», isä sanoi.

Seurasin karttaa sormillani ja tunsin vanhan, jäykän paperin kuopat ja harjanteet. »Niin. Mikä se on?» Osoitin punaista sormellani. Rasti näytti uudelta, ikään kuin joku olisi piirtänyt sen huopakynällä.

»Se on pikku salaisuutemme», isä sanoi. »Paikka jossa on taatusti hirviä.» Hän päästi ohjauspyörän käsistään ja ojensi käsivartensa levälleen. »Siellä on komeita uroksia, joilla on valtavat sarvet.»

»Salainen metsästyspaikka?» Katselin punaista rastia ja vaistosin jo paikan arvoituksellisuuden. Muistin, että äiti oli tavannut sanoa uroshirveä minun eläimekseni – että sen metsä antaisi minulle.

»Juuri niin. Mene siis lähelle sitä paikkaa, odota aamun-koittoon ja pysy tuulen alapuolella.»

»Selvä on.» Siirsin katseeni kartasta isään. »Osaan kutsua niitä.»

Näin kuitenkin isän reaktion. Hän kohotti kulmakarvojaan ja käänsi katseensa tiehen. »Salainen metsästyspaikka on laaja tasamaa lähellä vuoren huippua», hän sanoi. »Lepää ensin ja kiipeä perille, kun aamu sarastaa. Löydät uroshirven ja läpäiset kokeen.»

Lepää. Pimeydessä. Koko yö yksin Akkavuoren metsissä. En ollut kaksi viime viikkoa muuta ajatellutkaan. Olin nähnyt siitä unta pelon raskas paino vatsassani.

Nielaisin ja yritin tuntea itseni voimakkaaksi – sekä omastani että isän puolesta. Tämä oli tärkeää meille kummallekin.

»Isä?»

»Hm?»

»Kuule, kokeesta... Teen parhaani.»

»Tiedän sen.»

Katsahdin vielä kerran karttaa, käärin sen rullalle ja työnsin sen taskuuni. Kun kohotin katseeni, isä silmäili minua taustapeilistä.

»Mutta en tiedä, mihin minun parhaani –»

»Sinun parhaasi riittää.» Isä nyökkäsi ja hymyili väkinäisesti, mutta tiesimme kumpikin, että hän oli sankari, *legenda*, ja mitä tekisinkin, minun parhaani ei ikinä riittäisi.

Maailma tummeni, kun tie mutkitteli metsän poikki ja isä ajoi yhä korkeammalle reunuskukkuloille. Etenimme kaiken aikaa syvemmälle tuohon vihreään ja ruskeaan räjähdykseen ympärillämme männyt ja kuuset, jotka olivat niin korkeita, että latvat nähdäkseni jouduin painamaan kasvoni likaiseen lasiin. Isän avoimesta ikkunasta tuleva raikas, suloinen tuoksu toi mieleeni aikaiset aamut metsässä. Jo kuukauden verran isä oli herättänyt minut aamuhämärissä ja vienyt minut talon taakse metsään harjoittelemaan nuotion sytyttämistä ja suojiensa rakentamista. Hän oli käskenyt minun jäljittää eläimiä, käyttää naamioita ja ampua nuolen toisensa perään tekohirveen hänen jousellaan, ei omallani. En ollut kuitenkaan koskaan jaksanut venyttää hänen joustaan loppuun saakka, ja tiesin, että se huolestutti häntä yhtä paljon kuin minua.

Isä rusensi savukkeen tuhkakuppiin ja sulki ikkunan. »Melkein perillä ollaan», hän sanoi.

Vatsaani kouraisi ja pakottauduin nyökkäämään. »Niin.»

Hilauduin sivuttain niin, että olin suoraan isän takana, ja otin esiin valokuvan, jonka olin varastanut Metsästysmajan seinältä. Kuva oli suunnilleen postikortin kokoinen, vanha kuten karttakin ja taitettu keskeltä. Avasin sen ja katselin kuvaa isästä päivältä, jolloin hän oli täyttänyt kolmetoista. Hän piteli toisessa kädessään suurta joustaa ja seiso i kyyryssä selässään kantamansa suurikokoisen, ruskean karhunpään painosta. Mietin, kuinka voisin koskaan tulla yhtä voimakkaaksi ja rohkeaksi kuin hän.

»Nyt sinä näytät heille», isä sanoi kuin olisi tiennyt, mitä ajattelin.

Taitoin valokuvan ja työnsin sen taskuuni juuri kun hän vilkaisi taustapeiliin.

»Sinulla on äitisi äly, Oskari. Olet nokkela. Paljon nokkelampi kuin minä koskaan. On tärkeämpiäkin asioita kuin olla suurin ja voimakkain, olenhan minä sen sanonut.»

Mieleeni ei kuitenkaan tullut mitään hyödyllisempää kuin olla suurin ja voimakkain. No, ehkä olla kaikkein rohkein. Tai omistaa kivääri.

»Muista kartta», isä sanoi. »Älä hukkaa sitä.»

Koska olimme saattueen kärjessä, saavuimme ensimmäisinä reunuskukkuloiden laelle ja Pääkallopaikkaan Akkavuoren juurelle. Auto pompahteli ja rämisi laajalle, tasaiselle ja kiviselle aukiolle, jota en ollut koskaan en-

nen nähnyt mutta josta olin kuullut isommilta pojilta. Sitä ympäröivät lähes kaikkialta sankka metsä ja louhikoiset rinteet, mutta vastakkaisessa päässä oli pystysuora jyrkänne, ja näin, että kaukaiset vuorenhuiput olivat paksujen, vyöryvien pilvien peitossa. Isä ajoi renkaat irtokivillä rouskuen melkein jyrkänteen reunalle, pysäytti nokka Pääkallopaikkaan päin ja sammutti moottorin.

Aukion vastakkaisella puolella puunlatvoista rävähti musta pilvi. Se syöksyi harmaalaikkuiselle taivaalle ja hajosi varmaan sadaksi varikseksi. Ne kaartelivat ja hajaantuivat eri suuntiin, kunnes laskeutuivat taas.

Kun kyläni miehet juttelivat tästä paikasta, he puhuivat siitä kuin pyhästä maasta. Kuin se olisi osa heitä. Ja vaikka jotkut ystäväni olivat kertoneet siitä minulle ja isä oli koettanut valmistella minua sen varalle, en ollut koskaan kuvitellut, että se näyttäisi tällaiselta.

ROUHEVAA TOIMINTAA SUOMEN LAPISSA – LUE KIRJA, KATSO ELOKUVA

13-vuotias suomalaispoika Oskari suorittaa miehuuskoetta metsästysretkellä Lapin erämaassa, kun hän kokee elämänsä yllätyksen. Alasammutun lentokoneen pelastuskapselista kömpii esiin Yhdysvaltain presidentti, jota terroristit jahtaavat. Metsästysreissu muuttuu hurjaksi pelastusoperaatioksi, jossa pelissä on sekä Oskarin oma että maailman mahtavimman miehen henki.

Brittikirjailija Dan Smithin vauhdikas romaani perustuu Jalmari Helanderin ja Petri Jokirannan alkuperäistarinaan.

Jännittävä ja sydämellinen selviytymistarina kahdesta erilaisesta, mutta sisimmältään samanlaisesta ihmisestä. Suosittelen kirjaa nuorille.

ONNI TOMMILA, BIG GAME -ELOKUVAN OSKARI

SUURELOKUVA BIG GAME SAA ENSI-ILTANSA KEVÄÄLLÄ 2015.
ELOKUVAN ON TUOTTANUT SUBZERO FILM ENTERTAINMENT
YHTEISTYÖSSÄ ALTITUDE FILM ENTERTAINMENTIN JA
EGOLI TOSSELL FILMIN KANSSA. JALMARI HELANDERIN
KÄSIKIRJOITTAMAN JA OHJAAMAN ELOKUVAN PÄÄOSIA ESITTÄVÄT
SAMUEL L. JACKSON JA ONNI TOMMILA.
ELOKUVAN LEVITTÄÄ SUOMESSA NORDISK FILM.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 408735

N84.2

ISBN 978-951-0-40873-5

